

at have anbefalet eller tilbudt sig til Udførelse af Forretninger for andre, ere pligtige at reklamere, naar de ikke ville efterkomme indløbne Anmodninger om saadanne Forretningers Besørgelse, saaledes at de, naar de ikke reklamere, enten betragtes, som om de havde paataget sig Forretningernes Besørgelse, eller dog paadrage sig Erstatningsansvar. Kommissionen har ikke ment at kunne bringe en saadan Regel i Forslag. Retsanvendelse og Literatur i de Lande, hvor en saadan Regel gælder, har vist, hvor store Vanskeligheder Begrebet „Udførelse af Forretninger“ volder, og selv indenfor Begrebets sikre Grænser synes den almindelige Regel at være af tvivlsom Berettigelse. I visse Forhold vil uden Tvivl Anerkendelsen af en Reklamationspligt være vel begrundet, saaledes den i Udkast til Lov om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende § 5 foreslaaede, hvorefter den, der erhvervsmæssigt driver Virksomhed som Handelskommissionær, naar han faar Anmodning fra en anden, med hvem han staar i Forretningsforbindelse, om at besørge Salg eller Køb, der falder inden for denne hans Virksomhed, skal reklamere, hvis han ikke vil overtage Hvervet. Bortset fra denne specielle Anvendelse af Grundsætningen har man ikke ment at kunne foreslaa nogen Lovregel, men Afgørelsen maa efter de forekommende Tilfældes konkrete Beskaffenhed træffes af Domstolene.

Ogsaa forsaavidt angaar Opfordring til Køb, Salg og deslige, vil i visse Tilfælde Anerkendelsen af en Reklamationspligt være naturlig overfor Tilbud, som fremkomme ifølge Opfordringen. Som et Slags Eksempel herpaa kan nævnes §§ 79, 80 og 89 i Udkastet til Lov om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende. En anden Regel i saa Henseende foreslaas i § 10 i nærværende Udkast, hvor man, i Tilslutning til den indenfor Handelskredse herskende Opfattelse, har givet en Bestemmelse om Reklamationspligt for den, der har fremkaldt Tilbud ved Henvendelser, der have en saadan Form, at de vilde være

at anse som Tilbud, hvis de ikke indeholdt Ordene „uden Forbindtlighed“, uden Obligo“ eller lignende Udtryk. I dette stærkt begrænsede Omfang har man fundet det ubetænkeligt at fastslaa en i merkantile Forhold allerede anerkendt Reklamationspligt af heromhandlede Art.

Bestemmelsen er efter sin Ordlyd ikke indskrænket til Tilfælde, hvor den, der sender Henvendelsen, er Handlende. Udtrykkene „uden Forbindtlighed“ og „uden Obligo“ og deslige ere imidlertid saa specifikt merkantile, at de som Regel ikke ville blive benyttede af andre end Handlende. Hvor dette undtagelsesvis maatte ske, vil der neppe være Betænkelighed ved ogsaa i saadanne Tilfælde at lade Reglen komme til Anvendelse.

§ 10 omfatter kun saadanne Henvendelser, der, naar den omtalte Tilføjelse var udeladt, vilde være at anse som Tilbud. De ovenfor og i Bemærkningerne til § 1 omtalte Avertissementer, Cirkulærer, Priskuranter o. s. v. falde saaledes udenfor Bestemmelsens Ramme. Hvorvidt en Henvendelse iøvrigt opfylder Betingelserne for at kunne anses som Tilbud, kan være ret vanskeligt at afgøre, se herom Bemærkningerne ovenfor Side 24, hvortil der herom henvises. Der findes saa mange Overgange fra de rent upersonlige Massehenvendelser, der nærmest have Karakteren af almindelig Reklame, til de endelige Henvendelser til en Medkontrahent. At Henvendelsen er trykt, udelukker i og for sig ikke, at den kan have Karakter af Tilbud; men som oftest ville de trykte Henvendelser dog være saa lidet personlige, at de ikke kunne anses som Tilbud. Paa den anden Side opfylder Henvendelsen ikke altid dette Krav, fordi den indeholder Ordene „Vi tilbyde“ eller lignende. Disse Ord ville ofte findes ogsaa i Henvendelser med ganske upersonligt Præg. Overhovedet kan man sige, at jo personligere Henvendelsens Karakter er, desto større Rimelighed er der for at anse den som Tilbud. Om saadanne Henvendelser altsaa, som vilde være Tilbud, hvis de ikke indeholdt Tilføjjelsen „uden Forbindt-